

Пісня Планети

ОЛЬГА ТИМЧЕНКО

ЗАГАДКА РАМАТАВ

Повість

Київ

УДК 821.161
Т41

Серія «Пісня Планети»

Тимченко Ольга

Т41 Загадка Гімалаїв : повість. – Київ : Видавництво Ліра-К, 2022. 194 с.

ISBN 978-617-520-326-2

Минає рік після пригод у Підкарпатті. Майя та Сергійко приїздять з татком до Індії. Аж раптом батька викрадає величезна волохата істота! «Це був король мавп», – кричить випадковий свідок. У пошуках короля мавп, брат та сестра потрапляють до Гімалаїв, Лондона, Південної Індії та до інших вимірів. Цього разу свої таємниці розкриває Середній світ, світ людей, в якому сіре військо створило потужну мережу і готує жорстокий напад на людство. Що зможуть протиставити діти цілій армії? І хто допоможе їм і в цьому?

УДК 821.161

ISBN 978-617-520-326-2

© Тимченко Ольга, 2022

© Видавництво Ліра-К, 2022

*Присвячується моїй Бабусі,
найкращій казкарці*

місто трупів

У вікно таксі зазирає допитлива мордочка мавпеняти.

Майя радісно скрикує, сміється, тягне до неї руку. Машину підкидає на розбитій дорозі, дівчинка підстрибує. Вологе повітря розтинають звуки клаксонів, викрики чоловіків на велосипедах-каретях. Сандалове дихання Азії огортає Майю гарячою хвилею.

– Майє, в Індії з мавпами так краще не поводитись, – каже Татко. – Вони реагують на посмішку, як на вишкірені зуби. А зуби – це вияв агресії для тварин.

Дівчинка показує мавпі язика.

Мавпеня здивовано зиркає і зникає

– Ви можете уявити, що це місто виникло одначасно з ... Вавилоном, – каже Сергійко, розглядаючи мерехтіння сюжетів, які, мов комікс, розгортаються за вікном.

Ось жінка веде за руку маля зі шкільним рюкзаком. Ось продавець розкладає на маленькій ятці

білі сири. Поруч худий чоловік розливає чай ополоником з великої чорної каструлі. Корова жує пакет. Жінка на дорозі перебирає горох. Пританцьовує підліток у навушниках.

– Але чому за п'ять тисяч років вони винайшли лише двоповерхові будинки? – дивується Сергійко.

Хоча вони в Індії не пробули ще й години (лише прямуючи на таксі з аеропорту) хлопчика вже трохи насторожила ця величезна кількість людей, які, здавалося, живуть однією великою сім'єю прямо обабіч траси. Його сестра-близнючка, навпаки, перебувала від цього у захваті.

Таксі зупинилося. «Даньявад», – подякував Тато місцевою мовою і дістав гаманець щоб розрахуватися. Відповідь водія потонула у гудінні вулиці. Діти озирнулися навколо.

Перше, що вони бачать – це сяйво. Сонце світить тут якимось надмірно, воно засліплює. Проміння відбивається від широкої річки та кам'яного берега.

Навколо метушня. Люди, корови, мотоцикли течуть з усіх сторін потічками, змішуються і напрочуд вдало розминаються. Здається, що й будинки тут колись намішалися разом з трикутними храмами. А потімвиліпилися вузькими вуличками. Майя придивляється до дивного кольору всього оточуючого. Він схожий на багрянний наліт. «Усе замацане!» – розуміє вона. Руки мільйонів людей щодня

торкають ці стіни і лишають сліди. Руки паломників, які вже тисячі років йдуть сюди з усієї планети, примагнічені вічним містом Сяйва. Містом, яке має багато імен – Бенарес, Каші, Варанасі.

Батько рушає до річки. Ось він проминув жебраків та продавців овочів.

Фіолетові баклажани, жовті грона бананів, чорний сплячий собака, червоні гори перцю, старі милиці, квіти чорнобривців, кольорові браслети, стареча рука без пальців – дивиться під ноги Сергійко. Раптом йому стає важко дихати. Звуки, рухи, колір – усе сприймається якимось надмірно виразним. Долоні починають пітніти, губи – тремтіти. Інформації забагато.

«Мені вже цілих дванадцять років, а досі трапляються панічні приступи!» – думає з розпачем він. Хлопчик зупиняється, дивиться на свої долоні, робить глибокий вдих. Він згадує лайфхаки для подолання тривожного нападу: «Треба глибоко дихати і побачити три предмети, які привертають увагу. Так, це річка, квіти, храм. Тепер три предмети, яких можна торкнутися: тепла спина корови, холодна стіна будівлі, потерта тканина рюкзака. Уф. Тепер три звуки: гомін людей, калатання дзвонів, гавкіт собаки. Відчути три запахи... Що я відчуваю? Запах людського поту, запах ароматичних

паличок, запах смітника... І одна емоція... Яку емоцію я переживаю? Здивування?»

Мандарин! Оранжевий та пихатий. Його простягає усміхнена жінка в червоній сукні. Вона щойно розломила один для своїх дітей, а другий – пропонує Сергійкові. Білозуба щира посмішка сяє на її темному обличчі. Хлопчик дякує, бере фрукт та посміхається у відповідь. Попередня практика і цей маленький прояв доброти його заспокоюють, паніка відступає.

– Ого, тут не сходи, а цілі площі! – вигукує Майя.

Ось її наплічник стрибає перед Сергійком у сонячних плямах. Плями на воді, на каменях, на обличчях. Скрізь – сонце.

Гамір і дотики міста відступили. Батько попереду махає їм рукою. Сергійко наздоганяє сестру.

– Яюсь тут моторошно і гарно водночас, – вихоплюється у нього.

– Ти помітив, що в Азії світ працює трішки інакше? – каже Майя. – Усе тісно, але всі радісні! І якісь дуже рідні.

Майя підставляє посмішку сонцю. Над золотою водою кружляють чайки. Довжелезний берег збігає до річки сходами, кам'яними палацами, трикутними храмами. Храми трохи схожі на космічні кораблі. Раптом пам'ять дівчинки сколихнулася... Ні, здалося.

– Дідуганський рай! – сміється Сергійко.

І дійсно, усюди на теплих кам'яних плитах гріються діди з довжелезними бородами і хіпанським волоссям.

Дідугани, вимазані попелом та одягнені у кольорові тканини дуже зайняті. Вони калатають у дзвоники, піднімають руки до сонця, заходять по груди у воду, обливаються, плескають у долоні.

Ось сивий дід у спідниці готує чай. Дві цеглини, між ними – вогнище, а зверху – чайник. Он палить люльку дід у вінку з пластмасових квітів. Он дме в сопілку дід у високій чалмі, а з глиняного горщика визирає лінива кобра.

Коло самого берега співають і танцюють дідугани у помаранчевому вбранні.

– Смійні вони, – розпливається у посмішці, а потім хихоче Майя.

Дідугани сміються їй у відповідь, махають руками, пропонують чай.

– Ні в якому разі не п'ємо нічого на вулиці, – нагадує Майї Сергійко.

– Я пам'ятаю. А ще – постійно миємо руки, – продовжила Майя перелік порад із відео-каналу для мандрівників.

Один дідуган у помаранчевому наблизився, пританцьовуючи, до Майї. Він вдягнув їй на шию

гірлянду з чорнобривців. Склав перед реготливими очима руки і потанцював назад.

Ось і річка. Сонце якимось напрочуд дивно відбивається від поверхні. Наче воно ранкове, полуденне і вечірнє водночас. Сама вода каламутна.

– Так от яка ти, Ганга! – сказав Сергійко. – Голловна річка Індії.

Зненацька особливо голосно закалатав один із храмів. Яскравий натовп вилився з його дверей на площу, поплив сходами вниз. Запахло ароматичними паличками, які у великій кількості палить вдома Мама.

– Сежка, Тато пішов туди! – прокричала Майя, вказуючи рукою на вивіску зі стрілочкою. Вона вела у підворіття.

– Шанті Супер Пелес? – прочитав Сергійко.

– Т-а-а-а-к! – дівчина махала рукою з самого верху сходів.

Сергійко кинув останній погляд на річку, закинув рюкзак за плече. Аж тут він помітив височений стовп диму. Хлопчик здригнувся, пригадавши, що це означає, якщо вірити каналу для мандрівників. Він рушив нагору за сестрою.

Тим часом дід у віночку з пластикових квітів дістав зі своєї хламиди новесенький смартфон останньої моделі. Він кілька разів сфотографував хлопчика і одразу надіслав комусь світлину.

КОРОЛЬ МАЇП

Готель виявився охайним, наскільки це можливо в Індії. Після довгої дороги Татко заварив молочний чай зі спеціями. «З Індією треба вітатися масала-чаєм, – повчав він. – А перед пригодою – краще заварити цілий термос». Він узяв ноутбук і сів працювати у вітальні.

«Термос», – посміхнулася Майя спогадам, смакуючи незвичний чай. Знав би він! Перед очима постали пригоди у Нижньому світі*. Таємниче Підкарпаття, яке так тісно переплетене зі світом людей... Нові друзі, мандрівка світами задля порятунку планети. Армія земледухів, яку наприкінці вони перемогли за допомогою Грибниці. «А все почалося з термоса» – згадала вона.

За рік, що минув, ці спогади трішки стерлися та поблякли. Перше вересня, перехід у нову школу – витіснили їх. Лише мандрівки уві сні свідчили про те, що все відбулося насправді. Так, Майя посадила

---

* Пригоди Майї та Сергійка у Нижньому світі описані в книзі «Таємниця Підкарпаття».

чарівне зернятко* у горня і поставила його коло ліжка. Коли рослина підросла, дівчинка мандрувала разом із нею уві сні знайомими світами. Там вона бачилася з друзями. Найчастіше зустрічалася з Хальвардом**. Юний вікінг нудився у Вальгаллі і завжди їй радів. Майя ділилася з ним своїми новинами, мріями та сумнівами. А коли вони із Сергійком змінили школу, то Хальвард деякий час залишався її єдиним другом. Щоправда, тривало це недовго, адже вона швидко перезнайомилася з однокласниками. В дванадцять років швидко заводив нових друзів. Та цього часу вистачило, аби Хальвард дізнався від неї про всі модні зачіски сезону. Майя мріяла стати популярною відеоблогеркою та мандрівницею, тож тренувала свої таланти на цьому. Відеоблогеркою, щоправда, поки не дуже популярною, вона стала досить швидко. Разом з новими подругами Майя розповідала на своєму каналі про різні зачіски, вигадуючи щоразу нові. А потім трапилася і справжня мандрівка!

---

* Чарівне зернятко дітям подарували феї під час пригод минулого літа. Якщо його посадити у горщик і поставити коло ліжка, то уві сні можна потрапити в один зі світів, де вони бували і побачитися з друзями.

** *Хальвард* – юний вікінг, 13 років, який загинув багато століть тому, але опинився на Гиблому острові, щоночі воюючи із чудовиськом. Діти допомогли йому перемогти свій страх та здійснити мрію – потрапити у Вальгаллу (місце, де бенкетують загиблі воїни).

Татка, який уже багато років працював над розробленням нових ліків, раптом запросили до Індії. Він винайшов важливий інгредієнт, який «мав перевернути світ» – так заявив він якось Мамі, прийшовши з роботи. Буквально за тиждень надійшла пропозиція від його індійського колеги – попрацювати над цим хімічним інгредієнтом разом. Для цього треба було переїхати на кілька років в Індію. На диво, нова школа була такою сучасною, що дозволила дітям навчатися онлайн. Тому вся сім'я спланувала переїхати в індійське місто Мумбай і вже винайняла там квартиру.

Але спочатку батько вирішив відвідати Варанасі – саме тут мешкав його друг, родині якого належала велика фармацевтична компанія. Діти так просилися в цю мандрівку разом з батьком, що сімейна нарада їм це дозволила.

* * *

Бабах! Гуркіт розітнув тишу.

Майя та Сергійко одночасно підхопилися. Здається, це були входні двері. Але чому вони так сильно грюкнули? Діти обережно зазирали до вітальні.

Посеред кімнати на підлозі лежав розбитий ноутбук. Батька ніде не було.

– Татку! – закричала Майя.

Раптом ще раз вдарило дверима, але вже десь нагорі. Діти вибігли з номера. Крізь дахову решітку промайнула величезна волохата тінь. Хлопчик підбіг до дверей, що ведуть на дах, ы чимдуж сіпнув за ручку. Залізні двері голосно грюкнули й розчахнулися. Ось і дах! Сергійко вибіг під вечірнє сонце. В усі сторони від нього порскнули мавпи – великі, малі, худі, товсті. Вони перестрибували зі стіни на стіну, з будівлі на будівлю, клацали зубами, кричали жіночими голосами, притискували мавпенят до грудей. Хлопчик ошелешено завмер. Майя наштовхнулася на нього. Мавпи здійняли гучний лемент і кинулися від готелю до річки. Вони стрибали плоскими дахами, які тісно прилягали один до одного.

Придивившись, Сергійко побачив попереду мавпячої юрми величезну волохату фігуру зростом з людину. Через плече у неї було щось перекинута. Хтось! Та це ж батько!

– Майя, він забрав Татка! – Сергійко показував в напрямку мавп.

– Я бачу, бачу! – вигукнула в розпачі дівчинка.

Діти добігли до краю даху й зупинилися. Хоча індійські дахи й схожі на величезні тераси, все ж таки перестрибувати ними було лячно.

– Що це таке? – запитала Майя, зчепивши долоні так, що нігті побіліли. – Тварина чи людина?

– Це точно не людина, – відповів Сергійко, вдивляючись ув процесію.

Останні змахи хвостів – і мавпи зникли за будівлями.

«Кхе! Кхе!» раптом почулося з боку сусіднього даху. Там, вирячивши очі? хапався за горло товстий індус у тюрбані: «Кхе!»

– Ви бачили, що тут відбулося?* – кинувся до нього Сергійко.

– О так, так. Я все бачив! Король мавп!... Прямо над моєю головою! Я так злякався! Не можу тепер дихати! – чоловік розстібав гудзики на комірці.

– Батько! Ви бачили нашого батька? Він живий? – допитувався хлопчик.

– Так, Король мавп ніс якогось чоловіка на плечі. Кхе! Але я його не розгледів, – кашляв чоловік.

– Що значить Король мавп? Хто це такий?! – втрутилася Майя.

– Оо, Король мавп – то Бог! – індус підняв палець до неба.

– Бог? Який ще Бог! – Сергійко нервово тер лоба. – Гаразд, де можна знайти цього Бога? Що нам робити тепер? – не вгавав хлопчик.

---

* Тут і надалі діти розмовляють з іноземцями англійською мовою.

– Just waiting, треба просто чекати, – сказав індус. – Ніхто не може втручатися в плани Богів. – Він похитав головою зі сторони в сторону.

– Ех! – махнув на нього рукою Сергійко. – Майє, побігли до річки! Мавпи понесли батька саме туди.

* * *

Спускався вечір. Тільки-но рожевий шар сонця торкнувся сірого туману над містом, як з усіх боків зазвучали дзвони та релігійний спів. Діти пробиралися вузьким вуличками до річки. Вони не пам'ятали, де саме треба звернути направо – все було таким різнобарвним, звідусюди визирали продавці краму та статуї багаторуких божеств. Подекуди їх можна було сплутати між собою. Над головами людей по вікнах стрибали мавпи. Раптом на вулицю повільно вийшла величезна чорна корова з кривими рогами. Вона задумливо спинилася, загороджуючи дорогу і жуючи квіткову гірлянду.

– За мною! – Сергійко пірнув у вузький темний провулок з різьбленою аркою над ним, звідки доносився неприємний запах туалету. «Best Hotel Delux» було написано на стіні коло арки.

Майя, не вагаючись, кинулася слідом за братом. Вуличка стала ще тіснішою, ось уже можна лівою та правою рукою одночасно торкатися протилежних стін.